

GERONIMOHOORSPELEN

Dodenhuis

Een scenario geschreven door de heer J. de Boer.

DODENHUIS

SERIE 3

Uitgewerkt door J. de Boer

ZEVENDE DEEL

"Miss Conwell gaat tot den aanval over"

In spanning keek de inspecteur miss Conwell aan. Het was duidelijk te zien, dat hij de situatie niet meer overzag en dat hij zich zeer onzeker voelde.

Even wachtte de jonge vrouw toen zei ze rustig: - Ik ben de dochter van inspecteur Geoffrey Robertson. Zegt die naam u iets?

Cleveland dacht even na.

- De vermaarde detective van de recherche in Chicago? vroeg hij toen.

Miss Conwell knikte.

- Juist, inspecteur. Mijn moeder heette Edna Conwell en toen ik aan het toneel ging, heb ik haar achternaam aangenomen. Ik wilde zelf proberen naam te maken en niet parasiteren op de faam, die mijn vader zich verworven had.

- Dat is u gelukt, zei de inspecteur en er was niets in zijn stem of zijn houding, dat wees op een poging tot vleierij.

Miss Conwell reageerde niet op de opmerking.

- U herinnert zich waarschijnlijk nog wel de strijd, die mijn vader gevoerd heeft tegen de gangsterbende van Al Capone, ging ze verder. De kranten hebben er destijds vol van gestaan.

- Zeker herinner ik me dat.

- Juist. Dan herinnert u zich zeker ook, dat mijn vader op een kwade morgen vermoord gevonden werd in de tuin van een onbewoond huis in Park Lane in Wobster, vlak bij Chicago.

Weer knikte de inspecteur.

- Ik zie de foto's in de kranten nog zó voor me, antwoordde hij.

Een ogenblik keek miss Conwell peinzend voor zich.

- De moordenaar was een adjudant van Al Capone, Robert Richner, een genaturaliseerde Duitser, ging ze daarop verder. Hij stond bekend onder de naam Soft Bob, waarschijnlijk omdat hij zo hard was als een brok ijzererts! Hij werd gearresteerd, maar ofschoon iedereen ervan overtuigd was, beter gezegd: wist dat hij de dader was, werd hij wegens gebrek aan bewijs vrijgesproken. Voor een paar kleine zaakjes, die men

hem wel bewijzen kon, kreeg hij een paar maanden en daarmee was de zaak uit!

- Ja, kwam de inspecteur, dat weten we: corruptie! Zoals overal toen!

- Inderdaad. Natuurlijk corruptie! Alles stond in die dagen in contact met Al Capone en zij, die niets met hem uitstaande hadden, waren doodsbang voor hem, zó benauwd, dat ze niets tegen hem dorsten ondernemen. En alles werd immers door de gangsters betaald! Politiecommissarissen, rechters en weet ik wie al niet!

Ze wachtte even, maar riep zichzelf dadelijk weer tot de situatie van nu en haar verhaal terug: — Ik heb toen in mijn eentje de strijd aangebonden, maar die strijd was reeds bij het begin gedoemd tot mislukken!

Dit is de voorgeschiedenis. Ik moet er alleen nog bijzeggen, dat ik deze „Soft Bob" nooit van aangezicht tot aangezicht gezien heb en dat ik hem alleen maar kende van de foto's, die in de kranten hebben gestaan en die waren meestal niet zo heel scherp en duidelijk. De jaren gingen voorbij en alles verdoezelde....

Toen kwam de oorlog en op een morgen, toen ik het ochtendblad nam, las ik daarin het bericht, dat de Amerikaanse luitenant Robert Richner de hoogste militaire onderscheiding had gekregen voor zijn buitengewoon moedig gedrag bij de veldtocht in Italië. „Soft Bob" dus weer, maar nu in een heldenrol!

- Het is meer voorgekomen, dat dit soort lieden, als het in een ander milieu werd geplaatst, plotseling door welke oorzaak dan ook, een zekere....

- Natuurlijk, sneed miss Conwell kort af. En laten we dit er dadelijk bij zeggen, inspecteur: een gangster wordt niet groot en berucht als hij niet bereid is alles, ook zijn leven, te riskeren! Een werkelijke gangster moet een roekeloos, u mag wat mij betreft ook zeggen: dapper man zijn. En dat was deze „Soft Bob" zeker. Maar u kunt u misschien voorstellen, dat het bericht in de krant mij..... nogal opwond.

- Ja. Dat is volkomen begrijpelijk.

- Ik behoef u dus ook niet te zeggen, dat de dapperheid van dit soort lieden nooit voortspruit uit idealisme of vaderlandsliefde of een soortgelijk hoger motief, maar dat ze alleen maar gebaseerd is op het grofste eigenbelang of — in het beste geval — op zucht naar avontuur. Meestal is het alleen maar winstbejag.

Ik was toen al overgegaan van het fronttoneel naar de Geheime Dienst en ik kon dus nu veel gemakkelijker mijn onderzoekingen beginnen en voortzetten.

Ik kwam al gauw tot de ontdekking, dat „Soft Bob" in het leger zijn eigen, nogal uitgebreide gangsterbende had georganiseerd en dat die bende zich met allerlei, duistere en vreemde praktijken bezig hield! De troep had overal vertakkingen. „Soft Bob" vocht in Italië maar mijn spoor leidde naar een heel ander deel van Europa, namelijk naar Duitsland, naar het Zuidelijke deel van het front. En toen ik eenmaal zover was, leek het allemaal vrij gemakkelijk te zullen gaan, maar het was alleen maar schijn! Want juist toen ik mijn grote ontdekking meende te hebben gedaan, kreeg ik het bericht, dat „Soft Bob" alias luitenant Robert Richner, na zijn overplaatsing naar het front in het Noorden van Duitsland, twee dagen na zijn aankomst aldaar, was gesneuveld!

Hij is bij Hamburg gevallen. Ik had toen echter reeds iets anders vastgesteld en die ontdekking deed me besluiten, dat het alleszins de moeite waard geacht moest worden, het onderzoek toch voort te zetten. Ik kwam namelijk terecht, inspecteur in een milieu van officieren en minderen, waarvan bleek, dat het contact had of op zijn minst had gehad met „Soft Bob". En een van die officieren was.... Carl Lawrence! Zeer verbaasd keek de inspecteur haar aan.

- Carl Lawrence, zei hij toen langzaam. Dat is merkwaardig. ik was juist van plan vanavond....

- Wachten, inspecteur! Niets ondernemen. Nu nog niet! Luister verder. Ik zocht de relaties en familiebetrekkingen van Lawrence uit en kwam hier terecht. Ik stelde mij in verbinding met juffrouw Beatrice en het bleek mij al heel gauw, dat zij haar familie niet zo bijster goed gezind was! De reden daarvan is u bekend. Ik heb haar alleen verteld, dat ik in officiële functie nogal bezwarende inlichtingen had gekregen over Lawrence en zij verklaarde zich dadelijk bereid mij te helpen waar ze dat maar zou kunnen!

- Ja, ja, lachte Cleveland. Belangeloos natuurlijk!

- Belangeloos, ja, lachte nu ook miss Conwell. Ik zei haar, dat ze mij het best zou kunnen laten doorgaan voor een ver familielid, dat aan een zenuwziekte leed en aldus.... Zo kwam ik hier, maar daarna....

- Zijn er enkele kleinigheden gebeurd, ja, vulde de inspecteur aan. Denkt u, dat er tusschen de feiten, die u mij heeft verteld en de dingen, die hier gebeurd zijn, verband bestaat?

- Ik heb naar het verband gezocht, inspecteur en ik meen ook wel iets te hebben ontdekt maar zeker ben ik daaromtrent nog niet zolang....

- Lawrence heeft een helper in Millner, meende de inspecteur.

- In elk geval staan ze met elkaar in voortdurend contact.

- Ze werken samen op de een, of andere manier, dat staat voor mij vast!

- Voor mij ook, inspecteur.
 - En.... heeft u daarvoor een verklaring?
 - Ik geloof het wel.
 - Is het erg onbescheiden als ik vraag....?
 - Helemaal niet. U moet dit goed in het oog houden: Toen Carl Lawrence als officier in het Amerikaanse leger diende, was Millner als vrijwilliger werkzaam bij de militaire keuken. Dat was de keuken, waaruit Lawrence zijn eten betrok.
 - Ze waren dus toen reeds bij elkaar en het zou heel goed kunnen zijn, dat ze toen reeds samengewerkt hebben. Wordt het u wat duidelijker?
-

Zacht klopte Ray Moore op de deur van de kamer van tante Beatrice.

Er kwam geen antwoord.

Ze klopte opnieuw, nu wat harder.

- Wie is daar? klonk nors de stem van de oude vrouw.

- Ik ben het, tante Beatrice.

- Wie ben je?

- Ik ben het, Ray, tante!

Ray hoorde de sloffende schreden van tante Beatrice naar de deur komen.

- Wat moet je? Wat wil je?

Het klonk zeer nors en afwerend maar het jonge meisje had zich voorgenomen zich niet te laten afschrikken.

- Ik wilde graag.... even met u praten, tante Beatrice.

- Waarover? Waarom? Waarvoor is dat nodig?

De oude vrouw bleef steeds in de deur staan en versperde aldus Ray de weg.

- 't Is maar even. Ik zal u heus niet lang ophouden, zei het meisje schuchter.

- Nou. Kort dan.

Ze ging de kamer binnen en Ray volgde haar. Scherp onderzoekend en wantrouwend keek de oude vrouw haar aan.

- Wat is er? vroeg ze toen.

- Ik heb er lang over nagedacht of het wel goed was als ik naar u toe zou komen, begon het meisje aarzelend, maar ik geloof toch, dat het.... beter is. Ik wilde u namelijk zeggen, tante Beatrice, dat ik helemaal niet.... kwaad op u ben en dat ik....

Op de schampere lach van de oude vrouw keek Ray haar verschrikt aan.

- O, nee? Klonk het sarcastisch. Ben jij niet kwaad op mij? Dat is een hele geruststelling voor me.

- Ik begrijp ook niet, trachtte Ray verder te gaan, dat er hier in huis altijd zo'n verschrikkelijke toon van....

- Wie heeft jou naar mij toegestuurd? viel Beatrice haar bot in de rede.

- Niemand, tante Beatrice.

- Je vader zeker, hè? Die kon hier zelf geen toegang meer krijgen en nu had hij een boodschapper nodig! En daarvoor koos hij de onschuldige kleine, hè?

Kwaad ging ze verder: - En jij weet van niets, nietwaar?

- Nee, werkelijk, u moet mij geloven. Ik....

- Ik geloof van jullie niemand! En bovendien kan ik je dit wel zeggen, dat het voor geen van jullie drieën enige zin heeft om hier te komen, want mijn houding tegenover jullie zal daardoor zeker niet veranderen. Zo min als mijn mening! Die staan namelijk alle twee vast!

Nog een keer probeerde Ray het: — Maar ik heb u toch nooit iets gedaan!

- Nee, dat heb je inderdaad niet, maar je hoort bij die anderen en dat is voldoende!

- Ik hou van vader en daarom....

Weer lachte Beatrice. Toen antwoordde ze: — Eén prachtige frase! En nu kom jij, omdat je zoveel van je vader houdt, het voor hem in orde maken met tante Beatrice, die nu eenmaal alles verkeerd begrijpt en die altijd het kwade denkt. Zo is het toch, niet?

- Nee, kwam het jonge meisje, terwijl het bloed haar naar de wangen schoot, nee, zo is het niet! We hebben voor het eerst, na zovele jaren, vader weer bij ons en eerst was het vreemd en stonden we als onbekenden kenden tegenover elkaar. Maar dat was gauw voorbij en we waren blij, Mary en ik, dat vader er weer was en alles was goed. Toen zijn we hierheen gekomen. Vader wilde niet eens, maar het was nodig! Hij moest en toen.... was alles opeens veranderd. Er gebeurden hier verschrikkelijke dingen en de mensen haten elkaar en ze weten niet eens waarom! En daarom dacht ik, dat het misschien goed zou zijn als ik naar u toeging en....

- Ze haten elkaar en ze weten niet eens waarom, hè? Jouw vader weet heel goed waarom en hij weet ook heel goed, dat het helemaal niet zo verschrikkelijk nodig was om hierheen te komen, want niemand heeft hem ooit geroepen! Van jou weet ik niets. Niets kwaads tenminste, maar ook niets goeds! Maar je hoort bij hem en bij de anderen en daarom zeg ik je....

Op dat ogenblik werd er geklopt en op het nijdige: - Wie is daar? van Beatrice, klonk Mary's stem: - Ik ben het, Mary! Mag ik binnenkomen?

Met een lach wendde de oude vrouw zich tot het jonge meisje, dat tegenover haar stond: — Alweer één hè? Komen er nog meer?

- Ik weet het niet, antwoordde Ray uit het veld geslagen. Ik heb werkelijk niet geweten....

- Ja, kom binnen.

Mary sloot de deur achter zich en kwam naar de twee toe. Ze keek even van de een naar de ander en zei toen alsof ze zich wilde verontschuldigen: - Ik hoorde van Pat, dat Ray hier was. Dadelijk ging Beatrice tot de aanval over: — En nu kwam jij haar na, hè? Om te kijken hoever zij al met mij gevorderd was!

- U vergist u, antwoordde Mary rustig. Zoals u zich ten aanzien van ons voortdurend vergist! Ik heb niet geweten, dat Ray van plan was naar u toe te gaan, want als ik dat maar even had kunnen vermoeden, zou ik het haar zeer ontraden hebben!

- Komedianten, allemaal! viel Beatrice fel uit. Maar je comédie is te slecht om niet dadelijk doorzien te worden! Maak je ten aanzien van mij geen illusies!

- Die maak ik me zeker niet, kwam Mary weer rustig en volmaakt beheerst. Nu niet meer tenminste. Waarom u zo doet, kan ik niet begrijpen maar dat er niets aan te veranderen valt, is mij wel duidelijk geworden. Ik kan u alleen de verzekering geven, dat ik hier met geen enkele huichelachtige of inhalige bedoeling gekomen ben en vader en Ray evenmin!

Minachtend haalde Beatrice haar schouders op!

- Jullie zijn hier alleen maar gekomen om naar mijn gezondheid te informeren niet? Die was je zo verschrikkelijk dierbaar en daarom was je er zo erg bezorgd over! Maar dit zeg ik je: Het spelletje is heel goed in elkaar gezet, maar toch nog net niet goed genoeg! Ik doorzie jullie en zeg maar tegen je vader, dat hij het met dergelijke kunsten niet weer behoeft te proberen, want hij zal er geen succes mee hebben!

Hevig verontwaardigd kwamen Mary een pas dichters naar Beatrice: — En nu zal ik u dan es iets zeggen. Ik heb tot dusver iedere keer gezwegen als u ons en vader beledigde, maar nu is het uit! U is een kwaadaardig mens en u schijnt ook van andere mensen alleen maar het kwade te kunnen denken en zeggen. Maar als u meent, dat wij bij dit verschrikkelijke huis ook maar enig belang hebben vergist u zich. U kunt het houden en u kunt hier, wat mij betreft, blijven wonen tot u er nog veel verschrompelder en uitgedroogder uitziet dan u nu al doet! En ik wil

met dit ellendige huis niets maar dan ook niets meer te maken hebben! Nu niet en nooit! Ik hoop alleen maar hier zo gauw mogelijk vandaan te komen en mij zult u hier nooit meer te zien krijgen! Verstaat u mij? Nooit, zeg ik u, nooit!

Met de grootste moeite scheen Mary haar tranen te bedwingen, maar op Beatrice schenen noch haar woorden noch haar verontwaardiging ook maar enige indruk te maken.

- Je deugt niet, viel ze kwaad uit. Jij niet en je zuster niet! Vandaar kan niets goeds komen! Het is allemaal intrige en hebzucht en iets anders kan het bij jullie nooit zijn!

Ze greep Mary bij haar schouders beet en schudde haar heen en weer.

- Je hebt genoeg van dit huis, hè? Wie belet je om het te verlaten? Nu dadelijk? Wie houdt je hier vast?

Met een rustig gebaar maakte Mary zich los.

Wij zijn met vader hier gekomen, omdat we eindelijk nu wel eens een tijd samen wilden zijn en we gaan samen weer weg ook! Als hij gaat, gaan wij!

Beatrice knikte met kwaadaardige voldoening: - Juist! Als hij gaat, gaan jullie! En wat hij wil, willen jullie! Het is alles hetzelfde en hoe je ook praat, er is geen enkel verschil. Jullie gaan je noodlot tegemoet! Stuk voor stuk, ieder op zijn tijd! Ik heb je gewaarschuwd en ik doe het nu weer! En nu eruit! Dadelijk eruit!

Mary nam Ray onder de arm; — Kom mee, Ray. En huil niet, kindje. Het is werkelijk de moeite niet waard.

De meisjes gingen. Een ogenblik bleef tante Beatrice midden in de kamer staan. Toen werd er geklopt.

- Wie is daar? klonk het nijdig.

- Ik ben het, juffrouw Beatrice.

- Wie ben je?

- Ik ben Pat, het kamermeisje, juffrouw Beatrice, kwam in bijna kinderlijke opgewektheid en onschuld het antwoord.

Kwaad slofte Beatrice naar de deur, die ze op een kier opende.

- Wat is er? Wat moet je?

Alsof ze niets merkte van de norse afweer van de oude vrouw, vroeg het meisje, hevig geïntresseerd: - Juffrouw Beatrice, mag ik even uw muren bekijken?

In stomme verbazing keek Beatrice haar aan.

- Wat? Wat wou je? vroeg ze toen.

- O, moet u horen, begon Pat dadelijk te ratelen. Moet u horen, juffrouw Beatrice! Ik had es een boek gelezen van een heel groot, oud huis en in

een van de gangen van dat huis was een geheime deur en achter die geheime deur was een nis, achter de muur begrijpt u wel? En nu heb ik wat ontdekt! Moet u horen, juffrouw Beatrice....

Pat kwam een pas naar voren maar dadelijk drong Beatrice haar weer naar de gang: — Eruit, jij! Eruit!

- O, maar juffrouw Beatrice, kwam Pat enthousiast, ik heb een nis gevonden in de muur en het spoor leidt naar uw kamer! Heus, ik....

- Woedend greep de oude vrouw het meisje bij de arm: — Voor de laatste keer: Eruit! Eruit of ik....

Pat keek haar aan. Toen vloog ze gillend terug naar de gang.

In zijn kamer zat Carl Lawrence aan de piano. Zijn handen rustten op de toetsen, alsof hij zojuist gespeeld had. Peinzend keek hij voor zich. Toen speelde hij zijn „roep-motief“.

(Klik op bovenstaande player om de "riedel" van Carl Lawrence te horen. Met dank aan Jack Mulder!)

Hij wachtte enkele seconden toen hij het één keer had gespeeld, daarna, begon hij opnieuw. Hij was tot op de helft gekomen, toen er zacht werd geklopt. Haastig liep Lawrence naar de deur en opende die.

- Ik kon je niet eerder roepen, Millner. De weg was niet vrij.

Onderzoekend keek hij de oude man aan: — En, wat heb je ontdekt?

- Er is iets aan de hand met die miss Conwell. Ik weet nog niet precies wat het is, maar er is daar iets aan de hand.

Verbaasd keek Lawrence hem aan: — Met miss Conwell? Maar....

Vergis je je niet, Millner?

- Nee. Ik heb gezien, dat de inspecteur bij haar binnenging en toen heb ik geluisterd. Ze praatten met elkaar.

- Allicht. Daarvoor zal hij naar binnen zijn gegaan. Maar wat zou dat? Is daar iets bijzonders aan?

- Ja, want.... ze praatte de hele tijd gewoon. Ik kon niet verstaan wat ze zeiden, maar de hele tijd heb ik die rare lach van haar niet gehoord en de toon was ook helemaal gewoon.

Even dacht Lawrence na. — Ze heeft wel eens ogenblikken, dat ze vrij is van haar zenuwaanvallen, zei hij toen. Dat komt bij dergelijke patienten meer voor.

Millner knikte.

- Ja, dat zal wel. Daar heb ik geen verstand van, maar dat is het hier niet, dat weet ik zeker!

- Het was vrij gevaarlijk om aan de deur te luisteren. Als je betrappt was zou het....

- Het was nog veel gevaarlijker om niet te luisteren! Ik voelde dat. Ik zag aan Cleveland toen hij naar binnenging, dat hij iets van plan was. Zijn hele gezicht stond ernaar. Er was iets aan de hand, dat voelde ik toen en nu weet ik het zeker: er is iets niet in orde daar en er dreigt gevaar!

- Maar waarom in 's hemelsnaam zou die miss Conwell hier huichelen, dat ze ziek is, als....

Hij stopte plotseling en hij keek de ander aan alsof hem opeens iets van het grootste belang was ingevallen.

- Millner!

- Ja?

- Millner, hoe heette die toneelspeelster, die aan het front....

De oude man knikte.

- Ja, dat was het juist, antwoordde hij rustig en overtuigd.

- Maar als dat waar is, dan.... Wij moeten dat weten, Millner. Ik ga naar haar toe.... wij gaan naar haar toe en als het waar is, dan.... Kom mee! En ze zal het tegenover mij niet ontkennen, dat beloof ik je!

Haastig liep hij naar de deur, gevolgd door Millner. Met een ruk trok Lawrence de deur open. Toen bleef hij geschrokken staan: vlak voor de opening, in de gang stond de oppasser van kolonel Moore, Frank Watson.

- Wat moet jij hier? Wat doe jij daar?

Rustig kwam het antwoord: — Waar wilden de heren naar toe?

- Wat gaat jou dat aan? Wie geeft jou het recht om hier voor mijn kamerdeur....

- Ik ben hier op wacht gezet en ik heb mijn instructies!

- Door wie ben jij hier op wacht gezet?

Watson keek de ander; doordringend aan: — In overleg met de kolonel heeft inspecteur Cleveland mij gezegd, dat ik hier op post moest blijven. Mèt consignes en die luiden, dat u en Millner de kamer niet mogen verlaten. Willen de heren maar weer naar binnengaan?

- Maar je bent gek, kerel! stooft Lawrence op. Je bent stapelgek! Ik mag toch zeker mijn kamer....

In ongeschokte rust antwoordde Watson: — U mag uw kamer niet verlaten, zolang ik geen andere instructies krijg.

De jonge man draaide zich om: — Millner, wil jij even....

- Millner mag deze kamer ook niet verlaten, sneed de oppasser koeltjes af.

- Maar kerel, de inspecteur en de kolonel konden toch niet weten, dat Millner hier zou zijn?

- De instructies van den inspecteur luiden: — Wachten tot Millner bij Lawrence binnen is. Daarna mag niemand de kamer meer verlaten!

Gaat u naar binnen, ja?

- Ik protesteer tegen deze vrijheidsberoving!

- Dat kunt u natuurlijk doen, maar voorlopig moet u toch binnen blijven!

Mag ik de heren verzoeken?

Even leek het erop alsof de rechterhand van Lawrence afdwaalde naar zijn achterzak, maar koel kwam de stem van Watson: — Wilt u eraan denken, meneer Lawrence: ik heb hier ook een revolver!

De ander draaide zich om:— 't Is goed. Kom maar weer binnen, Millner en sluit de deur.

Miss Conwell stond in haar donkere overall bij de tafel, waarop een paar documenten verspreid lagen.

- Maak je alles klaar, Kate?

De „zuster" keek haar even aan.

- Wat denk je allemaal nodig te hebben?

- In de eerste plaats dienen we goed gewapend te zijn en op alles voorbereid. Hij zal wel niet meer volkomen verrast zijn en je weet dus nooit wat hij zal gaan doen, als hij ziet, dat het ogenblik gekomen is.

Twee revolvers dus en.... geladen!

- Die liggen alle twee klaar. De doek heb je niet nodig?

- Nee. De handschoenen ook niet.

- Wanneer denk je te gaan?

- Als jij van je tocht door het huis terugkomt.

- Juist. Over een kleine tien minuten dus.

- Ja. Ga nu en kom hier weer terug.

De inspecteur had zijn verhaal beëindigd. Kolonel Moore knikte.

- Juist, het is wonderlijk.... fantastisch bijna.

- Ja, maar zo staan de zaken toch werkelijk. Miss Conwell heeft mij verzocht u van alles op de hoogte te brengen, en u het verhaal, dat ze mij heeft gedaan, weer te vertellen.

- Het is zeer intressant en ik moet zeggen: zeer verrassend ook. Ik tenminste heb geen seconde verondersteld, dat deze zenuwizeke miss Conwell een.... detective zou kunnen zijn. Ja, een detective, zo mogen we haar toch wel noemen nietwaar?

- Secret Service, ja, beaamde de inspecteur.

- Merkwaardig. Intussen moet ik zeggen, dat ik mij door het vertrouwen, dat u en miss Conwell in mij stellen, zeer vereerd gevoel, maar dat ik toch niet begrijp waarmee ik haar en u van dienst zal kunnen zijn.

Overigens lijkt het mij wel, dat we aanzienlijk zijn opgeschoten.

- Miss Conwell meende, kolonel, dat u met uw uitgebreide kennis van militaire zaken een belangrijk adviserende rol zou kunnen spelen.

Meer heeft ze mij ook niet verteld. Alleen heeft ze mij, zoals ik u reeds zei, verzocht u nauwkeurig op de hoogte te brengen. Wat ik nu gedaan heb.

- Inderdaad. En wat gaat er nu gebeuren, inspecteur?

Even trok er een schaduw over het gezicht van den detective: — Uit de aard der zaak heb ik nu de leiding voor korte tijd moeten afstaan aan miss Conwell. Dat geldt echter alleen voor vanavond. Dat hebben wij afgesproken. Wij wachten dus op instructies.

De afspraak is verder, dat wij hier op deze kamer blijven tot we iets naders horen.

Kolonel Moore knikte.

- Juist. Prachtig. Ik ben natuurlijk geheel tot uw dienst.

Lawrence en Millner zaten tegenover elkaar. Reeds geruime tijd hadden ze geen woord gewisseld. Beide zaten ze in gedachten verdiept.

- Wat denk je, Millner?

- Ik weet het niet, antwoordde de oude man. Ik weet het werkelijk niet.

Het enige wat ik weet is, dat we in de val zitten.

- Dat zullen we nog eens zien, antwoordde de ander verbeterd.

En toen was er plotseling de stem, die uit de donkere hoek van de grote kamer kwam: — Nee, dat zullen we niet zien! Wat Millner zegt, is volkomen juist, Lawrence.

Hevig geschrokken sprong de jonge man op.

- Blijf zitten, kwam het bevel. Ik kom wel dichterbij.

De gestalte verscheen in het licht.

- Wat betekent dat? Waar komt u vandaan, miss Conwell?

- Dat doet weinig terzake, Lawrence. De hoofdzaak is, dat ik er ben!

Kom hier, Kate. Ga daar zitten!

Woedend viel Lawrence uit: — Maar ik verbied u....

- Ga zitten, kwam ijzig het bevel. Denk eraan: ik ben gewapend.

- Maar u begrijpt zeker wel, dat....

- Ik begrijp veel meer zelfs dan jij vermoedt! Ga daar zitten, Millner! Zo.

En jij daar, Lawrence! Juist. Fouilleer ze alle twee, Kate.

De „verpleegster" fouilleerde de twee mannen, terwijl miss Conwell rustig stond toe te kijken. Achteloos speelde ze met de revolver, die ze losjes in de hand hield.

Lawrence scheen zijn kalmte te hebben herwonnen.

- Uw zenuwziekte schijnt plotseling genezen te zijn? informeerde hij sarcastisch.

- Inderdaad, kwam het droge antwoord.

- Ik feliciteer u.

- Dank u.

Plotseling werd de stem van de jonge vrouw koud en snijdend: — Geen kunsten, Lawrence. Je hebt te accepteren, dat je dit spel verloren hebt!

- Ik begrijp u niet.

- Nee, dat zal wel niet.

Miss Conwell wendde zich tot haar helpster: — Kate, waarschuw de kolonel en de inspecteur. Ze moeten alle twee dadelijk hier komen!

- Jawel.

De „zuster" verwijderde zich. Miss Conwell nam een stoel en ging tegenover de twee mannen zitten.

- Het spijt me natuurlijk, dat ik het de heren zo lastig moet maken, maar er zit niets anders op!

- O, doet u geen moeite, miss Conwell, stelde Lawrence haar gerust.

Was het niet verschrikkelijk vermoeiend om steeds de rol van zenuwzieke te spelen?

De jonge vrouw glimlachte beminnelijk.

- Er zijn meer lieden hier in huis, die een dubbele rol gespeeld hebben, Lawrence! Nietwaar? Maar in elk geval, dat is nu uit! Bijna uit tenminste!

- Dacht u werkelijk?

De woorden klonken zeer ironisch.

- Ik geloof zelfs, dat ik het zeker weet!

De jonge man lachte spottend.

- Merkwaardige zoveel vertrouwen als u in uw eigen ontdekkingen hebt. Ik kan dat vertrouwen helaas niet delen.

- Nee, dat begrijp ik, reageerde miss Conwell droogjes.

Op dat moment werd er geklopt en op haar „binnen" kwamen de kolonel en de inspecteur in de kamer. — Ah, kwam ze verheugd en naar het scheen een beetje opgelucht ook, wilt u plaats nemen, heren?

Moore en Cleveland gingen zitten en op hetzelfde ogenblik voltrok zich in de houding van miss Conwell een volkomen verandering: Plotseling zat daar niet meer de rustige, jonge vrouw van zoeven maar een koele, scherp ontledende officiële persoonlijkheid. Ook in de autoriteit van de toon kwam deze wijziging plotseling sterk tot uitdrukking. Ze wendde zich tot de twee mannen tegenover haar: — Carl Lawrence en John Millner! Ik maak jullie erop attent, dat je nu staat tegenover de officiële politie en tegenover een vertegenwoordigster van de Secret Service. Niemand kan jullie dwingen op de vragen, die ik jullie ga stellen, te antwoorden. Ik ben verplicht je er tevens op attent te maken, dat elke verklaring, die je nu aflegt, in de rechtzaak, die hierop zal volgen, tegen jullie zal kunnen worden gebruikt.

Even viel er een stilte. Toen ging ze verder:

- Carl Lawrence, u was officier in het Amerikaanse leger in Frankrijk, nietwaar?

- In Italië en Frankrijk, ja.

Het antwoord kwam volkomen beheerst. Miss Conwell wendde zich tot Millner: — En John Millner. U was bij dezelfde afdeling als luitenant Lawrence werkzaam in de keuken van de troep, niet?

Nors klonk het: — Ja.

Miss Conwell knikte.

- Juist. De heren hadden ook in die dagen vrij druk contact met elkaar.

- Nee, antwoordde Millner.

- Ja, antwoordde Lawrence.

Koel kwam miss Conwell: — Is het ja of nee, Millner?

- Ja. Het is: ja.

Even keek de jonge vrouw naar haar helpster, die het gehele verhoor stenografeerde: — Ben je zover, Kate?

Het meisje knikte.

- Goed, dan gaan we verder.

Opnieuw wendde ze zich tot de jonge man.

- Lawrence, ik maak u er nogmaals op attent, dat u niet op mijn vragen behoeft te antwoorden.

- Dat weet ik.

Miss Conwell knikte. Toen zei ze plotseling, terwijl ze de man tegenover haar scherp aankeek: — Zegt de naam Robert Richner u iets?

De ander knikte: — Ja. Richner was officier in het leger. Eerste luitenant was hij. Hij werd nog gedecoreerd ook.

Effen kwam de volgende vraag: — Wist u wie deze Richner in waarheid was?

Even rustig kwam het antwoord: — Hij was een beruchte gangster, bijgenaamd Soft Bob!

- Heeft u dat altijd geweten?

- Nee, ik heb dat pas ontdekt, toen Richner reeds gesneuveld was.

Opnieuw ging miss Conwell over naar Millner, die bleek maar uiterlijk onbewogen in zijn stoel zat: - Heeft u deze Richner gekend, Millner?

- Nee. Ik heb wel eens van hem gehoord.

- Van wie heeft u over hem gehoord?

Meneer Lawrence heeft mij over hem verteld. Even boog miss Conwell zich voorover: — Toen het te laat was, zeker?

Millner schudde het hoofd.

- Nee, antwoordde hij rustig, vroeg genoeg.

Hetzelfde ogenblik scheen hij spijt te hebben over zijn uitlating en trachtte hij zijn verklaring te herroepen: - Ik.... eh.... ik weet het ook niet.

- Lawrence?

- Ja?

- Deze Richner was een spion. Dat was u bekend!

- Nee. Dat was mij niet bekend!

- Ja. En u wist dat. U heeft herhaaldelijk contact met hem gehad. Is dat juist?

De jonge man antwoordde, niet.

- U wenst daarop niet te antwoorden? informeerde, miss Conwell.

- Nee.

- Goed. Wij nemen daar nota van. Heeft u deze Richner wel eens gezien?

- Nee. Nooit!

- Lawrence, u wordt beschuldigd deel te hebben uitgemaakt van de troep spionnen, die deze Richner gedurende het laatste deel van de oorlog heeft geleid!

De jonge man lachte schamper. Rustig besloot zijn ondervraagster: — Zover luidt mijn beschuldiging.

Verwonderd keek de ander haar aan.

- Is het nog niet uit dan?

- Nee. Inspecteur Cleveland vervolgt. Gaat uw gang, inspecteur.

Cleveland bladerde even in zijn notitieboekje, concentreerde toen een ogenblik naar het scheen zijn aandacht op een van de pagina's, keek daarna Lawrence een paar seconden zwijgend aan en begon: - U is hier na de oorlog teruggekeerd, Lawrence en uw houding was, laten we zeggen vreemd, zo niet verdacht! Ik heb reeds dadelijk, toen ik deze zaak van mijn voorganger overnam, mijn volle aandacht aan u besteed.

- Zeer vereerd, inspecteur.

De ironie, die in de woorden klonk, irriteerde blijkbaar den inspecteur, want hij vervolgde een tikje korzelig: — Uw koelbloedigheid kan ik alleen maar bewonderen! Ik hoop voor u, dat u die ook in de toekomst zult bewaren.

Hij wachtte even. Toen vervolgde hij, luider dan tevoren: — Ik ben nu zover gevorderd, meneer Lawrence, dat ik tot daden moet overgaan! Carl Lawrence, ik arresteer u als verdacht van doodslag op de oude Peterson en van de moord op inspecteur Mac Williams!

Zo wild sprong Millner op, dat zijn stoel omviel.

In hetzelfde ogenblik was er luid de stem van Cleveland: - Sta stil! Sta stil of ik schiet!

Millner scheen hem niet eens te horen. In de hevige agitatie van het ogenblik sloeg zijn stem over, toen hij schreeuwde: — Nee! Nee, zeg ik! Je bent gek, man! Gek, hoor je?

- Wilt u zich kalm houden, waarschuwde de inspecteur. U volgt mij alle twee!

Nog luider schreeuwde Millner: — Nee! Nee! Hij heeft het niet gedaan! Hij niet! Hij niet, zeg ik je!

Cleveland trok zijn revolver en dreigend klonk het: — Is u zover?

- Luister dan toch, schreeuwde Millner. Luister dan even naar mij! Hij is onschuldig! Ik beken! Ik beken, dat ik Peterson heb neergeslagen en dat ik den inspecteur heb neergeschoten! Ik! Ik alleen!

Even viel er een stilte. Buiten brulde de storm uit zee om de muren van Dodenhuis.